

Runemonumentet ved Glavendrup

[Erling Albrechtsen](#) Museumsinspektør (1940-1971).

I 1858 afgik skaberen af den nyere fynske historieforskning, Lauritz Schebye Vedel Simonsen, den lærde oldgransker på Elvedgård, ved døden. Der er i hundredåret for hans død grund til at mindes ham også i foreliggende sammenhæng, da det var Vedel Simonsen, som først optog en nøjagtig tegning af Glavendrupstenen og henledte den videnskabelige verdens opmærksomhed på det ejendommelige nordfynske fortidsminde. For 152 år siden kom han på en af sine mange fodvandring i egnen om Elvedgård, under hvilke han med utrættelig iver gjorde historiske iagttagelser og indsamlede oldsager, også til Glavendrup. I et brev til Rasmus Rask beretter Vedel Simonsen følgende hovedpunkter om begivenheden.

»I maj 1806 besøgte jeg under mit ophold i Fyn de mange og skønne alderdommens levninger af stendysser, offersteder, tingkredse o.s.v., som i så stor en mængde findes på Dallunds gods. Godsets brave og oplyste forvalter, hr. Strøbech, gjorde mig blandt andet opmærksom på en høj hinside landsbyen Thorup, . . . i hvilken efter hans sigende en stor sten lå nedsjunken, som ved sandgravning i højen efter udskiftningen alt mere og mere kom for lyset. I 14 år havde man vidst, at denne sten lå der. . . . Da han imidlertid selv engang havde været på højen, havde han med møje afskrevet enkelte af de karakterer, han forefandt på den del af stenen, der ej som det øvrige var tildækket af jord og sand, og havde siden

ved sammenligning med et runealfabet funden, at det måtte være runer. Han viste mig denne sin afskrift, og uagtet runerne kun vare få og ufuldkomne, forundrede det mig dog, at en sten, om hvilken der herskede så betydelig en tradition, og som man almindelig vidste at indeholde en indskrift, kunde henligge der i 14 år, uden at nogen af landets egne lærde eller rejsende værdigede den deres opmærksomhed; så meget mere som jeg med ængstelighed hørte, at bonden, på hvis grund den lå, oftere var budet penge for stenen, som altså stod i fare som snarest at gå mindesmærkers sædvanlige gang, at blive sprængt til stengærde, eller kløvet til ledpæle. På min indstændige bøn tillod hr. Strøbech, at stenen måtte udgraves af højen. ...«

Fig. 1. Skibssætningen før restaureringen, set fra østhøjen mod højen med runestenen. Den sydlige række bautasten bøjer til højre ud i en skæv vestlig »skibsstævn, så at højen med runestenen udelukkes. Fotograferet maj 1957.

Og Vedel Simonsen fortæller i brevet videre om, hvorledes stenen i juli samme år ved hjælp af tyve karle, som arbejdede i to dage, blev kantet op uden for højen på sin ubeskrevne langside. Herefter optog han en så nøjagtig kopi af indskriften som muligt og overrakte ved sin tilbagekomst til hovedstaden tegningen til professor Rasmus Nyerup. Denne lod den stikke i kobber, hvorefter offentliggørelsen fandt sted i Det skandinaviske Litteraturselskabs Skrifter 1806, II.

Med denne fortjenstfulde indsats af Vedel Simonsen var stenen inddraget i den videnskabelige diskussion. Rasmus Rask besøgte stedet i 1826 og kunde på grundlag heraf give den første i hovedsagen rigtige tolkning af indskriftens runetegn. Men i de følgende år lå mindesmærket upåagtet hen. Bymændene gravede stadig sand i højningen, og da professor G. Stephens i 1864 kom til Glavendrup for at optage en ny afbildning af stenen, til sit værk *Old-northern Runic Monuments*, lå den atter nedsunken i sandgraven. Stephens var ledsaget af den ypperlige arkæologiske tegner, Magnus Petersen, som ved samme lejlighed opmålte og indtegnede runestenen på dens plads i sandgraven og i forhold til to hidtil upåagtede rækker af væltede bautasten, der i skibsform eller som en vinkel med toppunkt i randen af en lille oldtidshøj i øst omsluttede runestenen i vinklens halveringslinie, se hg. 2. På Stephens' foranledning blev runestenen nu ved overenskomst med lodsejerne lovformeligt fredlyst,^[1] og den rejstes på en lille kunstig høj (fig. 4), 5-6 meter sydvest for den på Magnus Petersens tegning angivne plads.^[2] Derimod blev stenene i skibssætningen ikke effektivt fredede.

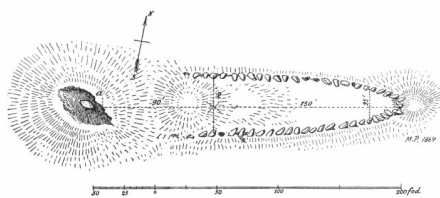

Fig. 2. Magnus Petersens opmålingsplan fra 1864. Efter L. Wimmer, *De danske Runemindesmærker*, II, s. 375.

Ulykkeligvis. For bønderne blev ved med at grave sand. Og da professor Ludvig Wimmer, forfatteren til det berømte værk, *De danske Runemindesmærker*, ni år senere kom til Glavendrup, var skibssætningens ødelæggelse i stærk fremskriden. Dette ses umiddelbart af den perspektiviske tegning fig. 3, som Magnus Petersen året efter, i 1874, optog. Ved sammenligning mellem de to tegninger erkendes det tydeligt, at en del af stenene i den sydlige række nu var forsvundet i løbet af de få år; andre lå ned væltede i sandgraven i vest foran højen med runestenen. I øst afsluttedes skibssætningen af tre meget store stene oprindelig stillede i form som en stævn cirka 2 meter bred. Også de blev sidenhen uden skrupler bortkløvede.[3]

Ødelæggelsen fortsatte nemlig stadig, indtil endelig i 1892 resterne af det sørgeligt mishandlede mindesmærke blev fredlyst.[4] Ved samme lejlighed rejstes sytten sten i sydsiden og fem i nordsiden. Runestenen fik plads på en nykastedet høj. Hele dette stort anlagte restaureringsarbejde, der udførtes for Nationalmuseet 1892-94 af arkæologen Vilhelm Boye, kom dog til at lide af visse svagheder. Både professor Wimmer og Magnus Petersen kritiserede den forkerte tilspidsende afslutning, skibssætningen nu havde fået i vest, idet runestenen hermed blev stillet uden for stenrækkerne (se fig. 1 og 5). Desuden var den højning som opkastedes for runestenen at stå på, alt for høj.[5]

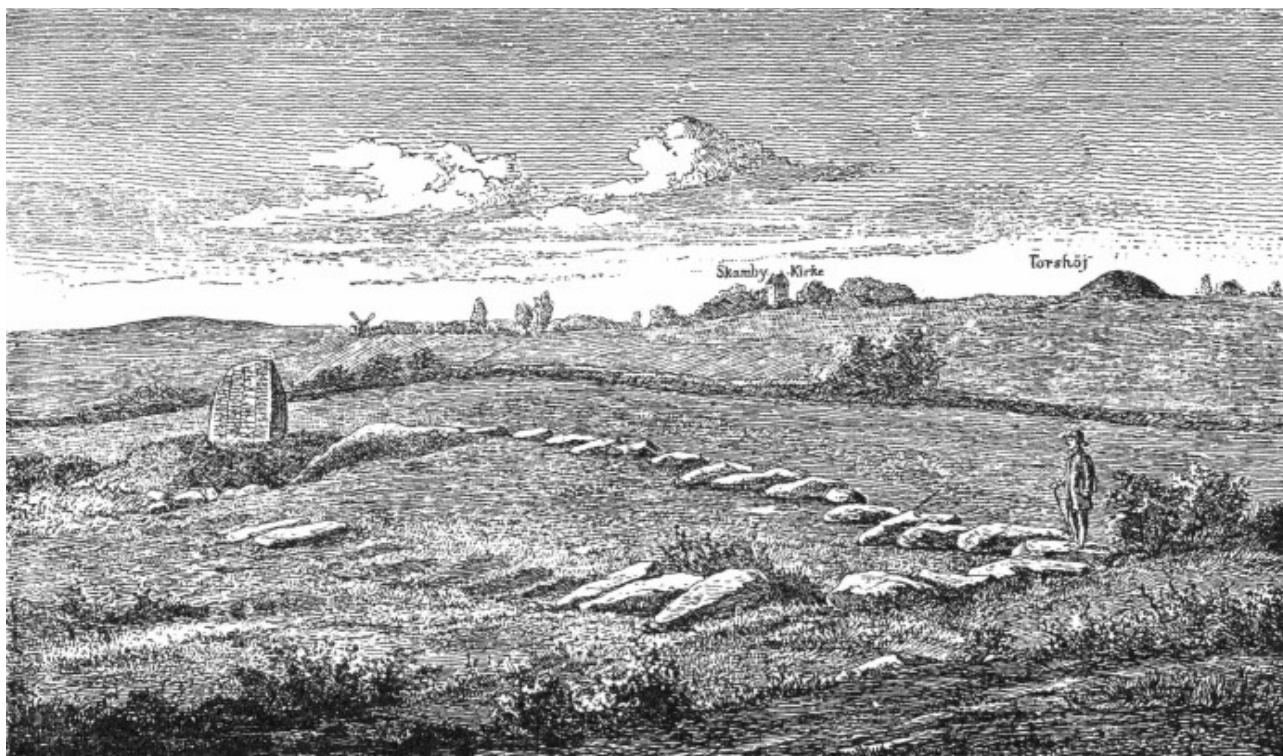

Fig. 3. Magnus Petersens perspektiviske tegning fra 1874. Efter Wimmer, De danske Runemindesmærker, II, s. 374.

Navnlig uoverensstemmelsen mellem på den ene side Magnus Petersens to tegninger fig. 2-3 og på den anden det udseende, mindesmærket havde fået 1892-94, vakte hos mig ønsket om ved en ny restaurering at bringe monumentet i bedre samklang med den gode ældre tradition. Samtidig var det en kendsgerning, at en arkæologisk undersøgelse af området mellem stenrækkerne aldrig har fundet sted. Kun højen ved skibsstævnen mod øst blev i 1892 delvis udgravet af Boye, som afdækkede et vigtigt urnefund fra den yngre bronzealder.^[6] Vigtigt, fordi det viser, at runemonumentet er rejst i organisk sammenhæng med et ældre højanlæg, og vi har da et parallelt tilfælde til udformningen af runemonumentet ved Bække i Sydjylland, åbenbart udtænkt for at mindesmærket skulde virke mere storslået. Endelig forekom det mærkeligt, at mens Magnus Petersen på opmålingen fig. 2 angiver afstanden fra skibssætningens øststævn og til runestenens daværende plads til 240 fod, ca. 75 m, var afstanden efter

restaurationen i 1892 kun 159 fod eller knap 50 meter. Kunde en afkortning på 25 m af mindesmærket være mulig? Også dette problem måtte med alle de andre søges løst ved en større fladeafgravning. Kun en sådan vilde kunne kaste lys over stenenes oprindelige stilling, afdække mærker i undergrunden, hvor forsvundne bautasten har stået. Og endelig lokkede håbet om at finde grave fra vikingetiden mellem stenrækkerne.

Fig. 4. Efter fotografi i kgl. bygningsinspektør K. Lehn Petersens eje. Vistnok optaget af skolebestyrer Hans Rasmussen i 1892, efter at de fleste af stenene er rejst; derimod står runestenen endnu på den lille kunstige høj, hvorpå den rejstes af Stephens i 1864. I skibssætningens midte ses huller efter sandgravning.

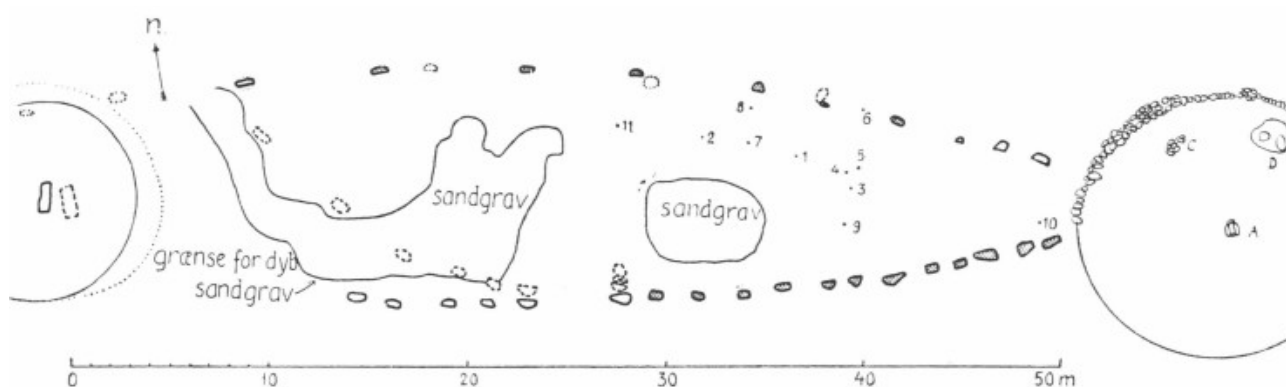

Fig. 5. Opmålingsplan optaget under restaureringen i 1958. Med skravering er angivet sten, på hvis stilling ikke ændredes. Med stiptet omrids kendetegnes sten opstillet af Boye, men siden flyttede med fuld linie uden skravering de nu flyttede eller nyopstillede sten, med punkteret omrids: spor af huller efter forsvundne bautasten. Nr. I-II: brandpletter og ildsteder. Til venstre høj med runesten, til højre østhøjen.

Fyns Stiftsmuseum søgte derfor om midler til gennemførelsen af dette omfattende arbejde, og ved imødekommenhed fra Arbejdsministeriet blev planen optaget som beskæftigelsesforanstaltning. Arbejdet blev efter indhentet velvillig tilladelse fra Nationalmuseet og fra Foreningen Glavendrup-Stenen's bestyrelse^[7] påbegyndt den 8. oktober 1958 og afsluttedes samme år den 27. november. Det foregik under min ledelse med bistand af museets kustode, H. Skov Hansen, og fem arbejdsmænd. For dets gennemførelse og resultater skal der nu redegøres.

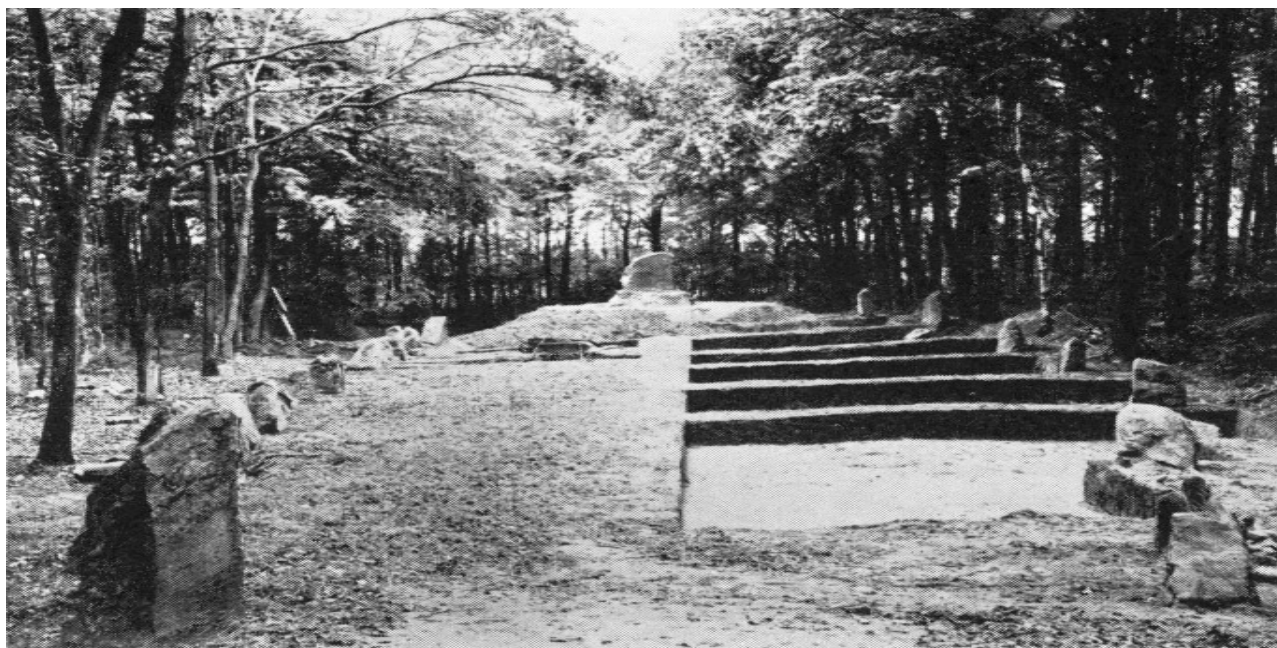

Fig. 6. Skibssætningen under udgravning. Seks af sydrækkens vestlige sten er flyttet til deres nuværende plads. Højens top er afgravet. Sökkelen om runestenens fod rummer den støttende stenpakning. Set fra øst.

På runestenen nævnes *Alle*, »viernes (offer)gode og høvding i hirden«, for hvem hele det prægtige mindesmærke er rejst i begyndelsen af 900'erne, endnu i den hedenske tid: Tor vie disse runer! Alles grav har man aldrig fundet. Har den ligget i højningen, som Vedel Simonsen nævner? Har der med ordet høj måske kun været tænkt på den lille naturlige terrænryg, på hvilken hele monumentet ligger, eller på en oldtidshøj, som lå i vest? Vi ved det ikke, da terrænet ved mindesmærkets vestlige del tilbage før mands minde har henligget som et dybt hul fra sandgravningen. Kunde Alles grav måske afdækkes mellem stenrækkerne? Eller er han overhovedet jordet inden for mindesmærkets rammer? Dette sidste siger runeindskriften egentlig intet om.

Vi begyndte da en fuld afdækning af det 45-46 m lange, indtil 12 m brede areal mellem stenrækkerne, helt hen til runehøjens fod. På fig. 6 ses, hvordan jorden afgravedes i bænke, 4 m brede. Disse førtes på tværs af skibssætningen lidt uden for stenrækken i nordsiden, for at det om muligt kunde fastslås, hvorvidt stenene ved restaureringen i 1892 var rigtigt rejste. Fire, fem steder fandtes i undergrunden dybe muldhuller, som nutidens stenhuggere har gravet for at få friere spil med de store sten. I hullerne fandtes afskalninger af de knuste sten, men hullerne lå i nær tilslutning til stenrækken, så denne i hovedsagen vist må siges at svare til de oprindelige forhold, selvom en del sten mangler. Enkelte huller i undergrunden var åbenbart de originale, hvori stenene var vippede ned i oldtiden.

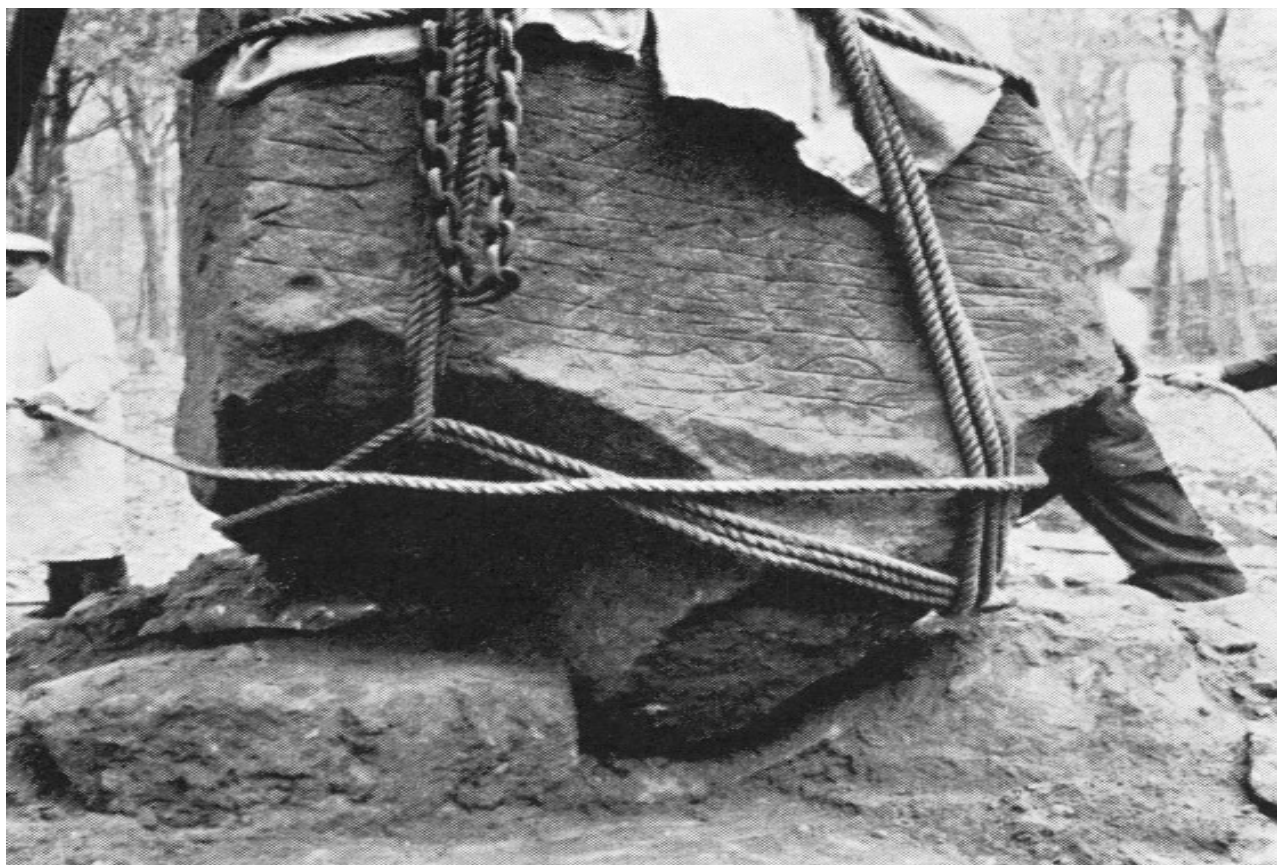

Fig. 7. Runestenens »næb« efter fjernelse af de fleste paksten. Fra vest.

I den først afgravede nordlige halvdel fandt vi i den østligere del otte brandpletter: små grydeformede forsænkninger i undergrundens lerklågede sand, 30-40 cm i tværmål, fyldt med sort bålaske og opblandet med hvidbrændte smuler af ben. Så uanselige end disse smågrave er, viser de dog det nye, at stenrækkerne har dannet ramme om en lille gravplads. Hvor gammel denne er, kan ikke med sikkerhed siges, for desværre fandtes ingen oldsager i de enkelte nedlægninger.

Sandsynligheden taler dog alligevel for, at gravpladsen stammer fra vikingetiden. Sammenligner vi nemlig brandpletterne med dem, man i så stort antal kender fra Fyns ældre jernalder, er de meget forskellige fra dem. I de ældre pletter træffes næsten altid på potteskår og småsager af jern eller bronze. En gravplads fra den tid vilde være utænkelig uden det nævnte indhold, og vi må da slutte, at de nyfundne brandpletter er fra en anden og

yngre tid, sandsynligvis vikingetiden. Egnens befolkning eller Alles slægt må da have søgt tryghed og værn i døden inden for den mægtige præstehøvdings viede område.

Men graven for høvdingen selv er endnu ikke fundet, hverken i skibssætningen eller i den lille østhøj, hvorom der senere skal bringes oplysninger. Vi gentager spørgsmålet: Har Alle da overhovedet været gravlagt i det mindesmærke, der skabtes til hans ære? Det synes utænkeligt, at en så fremstående mand, viernes præst og egnens førende mand, ikke skulde være jordfæstet med fuldt udstyr. Man erindre blot Ladbyskibet, højen ved Søllested med de forgyldte mankestole, selve kongegraven fra nordhøjen i Jelling, stormandsgraven fra Mammen ved Viborg samt fundene fra Stengade på Langeland. Naturligvis er det tænkeligt, at bønderne ved sandgravningen i det 19. århundrede har ødelagt graven, men det vilde dog være mærkeligt, om ikke i hvert fald enkelte dele af udstyret eller mindet om dem på en eller anden måde var blevet bevaret. Runestenens hovedperson har da neppe fundet sit hvilested i det storslåede minde, som slægten rejste for ham.

Som det fremgår af planen fig. 5, var der mellem den stævn, Vilh. Boye ved restaureringen i 1892 havde givet skibssætningen mod vest, og den ved samme lejlighed kastede høj for runesten en mellemrum, som fra stævnen til runesten androg 9,60 m. Her sank terrænet foran højen noget på grund af manglende opfyldning i sandgraven. For alle tilfælde skyld blev jorden nu også her afgravet til undergrunden. Derved kunde sandgravens bund og dens grænse mod skibssætningen følges, se fig. 5. Det viste sig, at grænsen fulgte skibssætningens vestligste sten i sydsiden, og mon ikke dette er forklaringen på Boyes mærkelige rekonstruktion? Det har dengang været

vanskeligt at skaffe jord til opfyldning af sandgraven, og stenene har da måttet stilles langs gravens rand på oprindelig grund. Siden 1892 er der sket nogen påfyldning, og terrænet lagde os ikke nu hindringer i vejen, da vi flyttede fem af sydrækkens sten mod syd, i flugt med de øvriges jævne bue. Endvidere anbragtes den vestligste, »skibsstavnen«, længst mod vest i nordrækken på et sted, hvor et muldhul i undergrunden angav, at en bautasten engang har stået. Med disse ændringer er opnået, at skibssætningens to arme nu i overensstemmelse med Magnus Petersens tegninger omslutter højen med runestenen, således som de oprindelig må have gjort det, se fig. 11.

Fig. 8. Runestenens vestside. Der skimtes flere af de 13-14 skålformede fordybninger, som viser, at stenen var en helligsten allerede i bronzealderen. Det mørke hak til venstre er et ældgammelt brud; heri findes der nemlig også et »skåltegn«, ligesom runerne trækker ned over kanten.

Samtidig afgravedes de øverste 60 centimeter af den kegleformede runestenshøj. Herefter måtte runestenen sænkes tilsvarende, hvad der dog viste sig at byde på betydelige vanskeligheder. Da nemlig runestenen efter at være indspændt i svære hampetove løftedes op med et kraftigt taljetræk – stenens vægt kan anslås til seks, syv tons – blev stenpakningen om dens fod (fig. 6) fjernet, men nedenunder kom uventet et tykt cementfundament til syne, støbt i 1894 til underlag for stenen i den løse nyopkastede høj. Det var en streg i regningen. Så måtte vi atter pakke stenene om foden og i stedet for grave et hul bag fundamentet, støbe dette i bunden, hvorefter runestenen løftedes 1 m baglæns og ned i hullet.[8] Her pakkedes den atter med sten, hvad der var nødvendigt på grund af det berømte spidse næb i den ene side, her for første gang fotograferet, fig. 7. Til sidst planeredes højen, og mindesmærkets hele nuværende form fremgår af fotografiet fig. 11, optaget fra bronzealderhøjen ved den østlige skibsstævn.

Fig. 9. Bronzealderhøjens nordlige halvdel afgravet til undergrunden. Indenfor kæden af randsten ses i forgrunden stenpakningen over grav D fra den ældre bronzealder, bag den ligger stendækket over grav C. Set fra øst.

Som foran berørt, er der uoverensstemmelse mellem Magnus Petersens målsangivelser på tegningen fig. 2 og mindesmærkets nuværende udstrækning: 51 meter fra øststævn til runesten. Han anfører afstanden fra stævnen til sandgraven med runestenen til 240 fod, hvad der svarer til 75 meter. Er dette tal rigtigt, må altså runestenen i 1864 have ligget ca. 24 meter vest for stedet, hvor den nu står. Dette synes, når man betragter terrænet, at være en umulighed. Ganske vist er højen med runestenen nu bagtil omgivet af en dyb eftergroet sandgrav, men dennes rand standser 16 meter bag runestenen. Grøfter, som vi gravede i den temmelig plane grund bag sandgraven, i en afstand af fra 16 til 25 meter vest for stenen, viste, at grunden her var urørt. Da allerede Vedel Simonsen nævner, at stenen lå nedsunken i en sandgrav, kan man kun drage den slutning, at Magnus Petersens mål er for høje. I sin erindringsbog, Minder,

1909, s. 88, gentager han dog de alt i 1864 angivne tal og mener, at hele skibssætningen oprindelig har været ca. 300 fod lang eller ca. 94 meter.

Også af andre grunde end de nævnte må dette være forkert. Som det ses af planen fig. 5, har nemlig skibssætningen sin største indre bredde, 12 meter, i en afstand af 26-28 meter fra stævnen i øst. Den naturlige bue, som stenrækkerne danner, og som vist svarer nogenlunde til de oprindelige forhold, lader slutte, at skibssætningens fulde længde har været et sted mellem 55 og 60 meter, hvorved også veststævnen med runestenshøjen^[9] kom inden for sandgravens rande og dermed gik til grunde. Det er neppe heller sandsynligt, at man ved de lejligheder, da man er gået i lag med det store arbejde at flytte runestenen, i 1806, 1864 og 1892-94, har haft mod på at bakse med den svære byrde over større afstande end højst nødvendigt. Det må derfor være en rimelig antagelse, at runestenen under tidens omskiftelser højst kan være flyttet ca. 10 meter mod øst.^[10] Kan disse betragtninger godtages, må man undre sig over, hvorledes den ansete tegner er nået til sine målsangivelser.

Bronzealderhøjen

I sin beretning fra 1892 om restaureringen omtaler Vilhelm Boye også undersøgelser i dele af den lille østhøj, fra hvis vestlige fod skibssætningen udgår. Den sydlige halvdel af denne høj var forlængst bortgravet af bymændene. Derved havde den fået en uregelmæssig profilering, som vi fandt det rigtigst nu at bøde på, samtidig med at der foretoges en fuldstændig afdækning. Under afgravningen, der førtes helt til undergrunden, lykkedes det at blotlægge den urørte nordlige halvdel af

stenkredsen, der engang som et cirkelslag har omgivet den hele høj, se fig. 9. Højens oprindelige tværmål kan da nu, regnet efter stenkredsens diameter, angives til mellem 13 og 14 meter.

Sydligst i feltet fik vi føling med de temmelig smalle grøfter, Boye havde ført gennem højens midtområde fra vest til øst og over et stykke fra syd til nord. Heri fandt han, omtrent ved den oprindelige højmidte, en lillestensat kiste, A, som endnu står på sin plads. Boye fandt smuler af brændte ben i den, men ingen oldsager. Cirka 5 meter nordøst herfor optog han i en stenpakning en stregprydet urne med brændte ben, hvorpå lå en lille bronzesyl. Det er denne grav, som har dateret højen til yngre bronzealder. Også af denne stenpakning fandtes nu rester — samt et overset skår af urnen.

Højfylden i den nordlige trediedel var derimod hård og urørt, og her lykkedes det os at afdække to hidtil ukendte småkister, C og D, som stod på undergrunden 1-2 meter inden for stenkredsen. Den vestligste var ganske lille, kun 1,13 m lang, sat af fem bæresten, hvorover lå en flad dæksten. Også her fandtes i gravfylden spredtliggende smuler af brændte ben og trækul, men ingen oldsager. Ca. 4 meter øst for denne kiste blev frilagt en lidt større grav, 1,40 m lang, sat af fire kantstillede heller med tre udkløvede fliser som dæksten. Rummet var knap 40 cm dybt, og omtrent på midten af den stenspikkede bund lå, omgivet af brændte ben, en velbevaret håndleds- eller ankelring af bronze, fig. 10, af fint arbejde, prydet med blanke eller tværrillede lister pålangs.

Fig. 10. Bronzering fra østhøjens grav D. Tværmål 7,3 cm, største bredde 2,1 cm.

Begge kisterne bekræfter ved deres opbygning og indhold Boyes datering af højen til bronzealderen. Men mens urnegraven må stamme fra den yngre bronzealder, er den sidste af de to nyfundne kister anlagt i den ældre bronzealders slutning, bronzealderens periode III, hvad ringtypen tydeligt nok viser. Hermed er det klart, at højen har været anvendt gennem et ret langt tidsrum, før den i vikingetiden, næsten to tusinde år senere, inddroges nu som led i et storslået anlæg.

Efter udgravningen er højen atter tilkastet, idet fylden hvælvedes tilbage på plads inden for stenringen. Den fremtræder nu i terrænet med det omrids, den oprindelig må have haft, og med regelmæssig tilslutning til skibssætningen.

Fyns Stiftsmuseums arbejde i Glavendrup bragte da både positive og negative resultater. Morsomt vilde det have været at finde *Alles* grav og for én gangs skyld at kunne have knyttet et personnavn til en oldtidsgrav. Sådan

skulde det dog ikke være. Kun ved vi nu gennem den arkæologiske undersøgelse, at høvdingen nok må hvile andetsteds, men også, at hans slægt eller samtidige ligger på den lille gravplads mellem stenrækkerne. Den største vinding er vel selve restaureringen.

Fig. 11. Skibssætning og runesten ved arbejdets afslutning. Set mod vest fra bronzealderhøjen.

Monumentet ved Glavendrup er et af Danmarks ypperste oldtidsminder. Trods sin molesterede tilstand giver det i tilbageført skikkelse et billede af de oprindelige forhold og dimensioner. Står man på den lille bronzealderhøj i øst og retter blikket mod runestenen, fyldes man med taknemmelighed over, at den prægtige sten kom hel gennem de kritiske år, da den lå upåagtet i sandgraven, undtagen af begærlige stenklove. Indtil for halvandet hundrede år siden en mand, hvis hjerte dybt bevægedes af følelsen for sit lands gamle minder, med varsom hånd

blottede de indristede tegn på dens sider. Nu står den, vel afstøttet, på højen, den svære blok med de 210 runetegn. Den taler med fortids mæle om ættens samvær og om vennens troskab – til den, der vil høre:

»Ragnhild satte denne sten efter Alle den blege (?), viernes gode, hirdens højværdige thegn (dvs: høvding i hirden). Alles sønner gjorde disse kumler efter deres fader og hans kone efter sin husbond, men Sote ristede disse runer efter sin herre. Thor vie disse runer. Til en ræde vorde den, som øver vold mod denne sten eller slæber den bort til minde over en anden«.

Noter

1. [^] Ved deklaration af 27/5 1864. Ordlyden, se Rasmus Nielsen, Glavendrup-Stenen, Årbog f. hist. samfund f. Odense og Assens amter, 1916.
2. [^] Dette ses også af en anden plantegning optaget af M. Petersen, gengivet i Lis Jacobsen og Erik Moltke, Danmarks runeindskrifter, Atlas, s. 182, fig. 491.
3. [^] Magnus Petersen, Minder, 1909, s. 50 og 88.
4. [^] Ved deklaration af 6/10 1892, udstedt af gårdmand Knud Hansen, Glavendrup. Se note 1. Fredningen gælder også den nævnte gravhøj ved skibssætningens østende.
5. [^] L. Wimmer, De danske Runemindesmærker, II, s. 375. – Magnus Petersen, Minder, s. 88. – L. Jacobsen og E. Moltke, Danmarks runeindskrifter, sp. 251-52.
6. [^] Beretning i Nationalmuseet om restaureringen, ved Vilh. Boye, afgivet den 17/10 1892.

7. ^ For den imødekommenhed og værdifulde støtte af praktisk art, som Foreningen Glaven-drup-Stenens bestyrelse viste og ydede mig, har jeg grund til at bringe en varm tak, ikke mindst til formanden, hr. stationsmester A. Larsen og til fhv. gårdejer, hr. H.P. Larsen, Rodstrup, nu Skamby.
8. ^ For velvillig assistance under flytningen af runestenen bringer jeg en erkendtlig tak til Civilforsvarskolonnen på Sandholt og til hr. entreprenør Hans Jørgensen, Odense.
9. ^ Hvis der overhovedet har været en høj i vest. De ældre kilder nævner ganske vist en høj, men i så ubestemte vendinger, at det ikke nu kan afgøres, om den var naturlig eller kastet i oldtiden. Som nævnt, må der snarere være tale om en lav, naturlig terrænryg, og i så fald er den antagelse rimeligst, at runestenen har stået på selve markfladen som stævn i skibssætningens vestende. Kommer man fra Dallundsiden, er terrænstigningen særlig mærkbar. Deraf måske Vedel Simonsens betegnelse: høj, sidenhen kritikløst overtaget i betydningen gravhøj.
10. ^ Forespørgsler hos gamle stedkendte folk om stenens transportlængde i 1894 førte desværre ikke til noget resultat, selvom enkelte endnu mindedes stenens opstilling på højen.